

1

Zijn magere witte armen, die zich stakerig en kwetsbaar aftekenden tegen de donkere bladeren.

‘Max.’

Niets. Geen reactie. Hij zat schrijlings op de schutting, half verborgen in de struiken, met zijn lichaam van me afgekeerd. Te luisteren, dacht ik. Of te wachten misschien.

‘Max.’

Hij draaide zich even om en keek me aan, maar wendde zijn blik meteen weer af naar het huis van de buurman naast ons.

‘Foxya,’ zei hij zachtjes.

‘Max-Man. Bedtijd. Kom.’

‘Maar pap, Foxya...’

‘Bedtijd.’

Hij schudde zijn hoofd zonder zich om te draaien. Ik liep naar hem toe en raakte zijn arm aan. ‘Ze komt wel thuis, Max. Je weet dat ze altijd komt opdagen.’

Max keek op me neer, ving mijn blik en richtte zijn ogen opnieuw op het huis van de buurman.

‘Wat, Max?’

Geen reactie.

‘Max?’

Voor ik het goed en wel besepte, sprong hij van de schutting af, de tuin van de buurman in. Ik bleef beduusd achter.

Ooit, toen we pas in Crappy woonden, hadden we een tuinbankje aangeschaft. Een ‘loveseat’ noemde Millicent het, een bankje dat net groot genoeg was voor ons tweeën. Maar Finsbury Park bleek geen buurt voor loveseats. Lang geleden hadden we besloten dat het bankje te krap was, dat de rugleuning te recht en te hard was

en dat het onprettig was om gedwongen zo dicht op elkaar te zitten. De loveseat had bij nader inzien helemaal niets van doen met love.

Het bankje stond iets verderop tegen de schutting, half verborgen onder een lelijke struik. Ik klom erop en kon bijna de hele tuin van de buurman overzien. Een piepklein stukje grond van hetzelfde armzalige formaat als onze tuin, maar onberispelijk onderhouden en verdeeld in keurige, rechte perken. Achterin was een vijvertje, van waaruit een paadje liep naar een bouwsel dat ik Millicent ooit een ‘prieeltje’ had horen noemen, dat begroeid was met, vermoedde ik, rozen.

Max stond op het paadje. Toen hij mij zag, draaide hij zich om en liep vastberaden het prieeltje in.

‘Max.’

Geen reactie.

Ik ging op de armleuning van het bankje staan, zette mijn handen op de rand van de schutting en sprong omhoog. Mijn linker-knie bleef achter een spijker haken en dat deed zo’n pijn dat ik bijna mijn evenwicht verloor. Maar ik ademde diep in en het lukte me mijn gewonde been over de schutting te slaan, zodat ik er even later schrijlings bovenop zat, net zoals Max even daarvoor.

Vanuit mijn positie zagen de twee huizen er volkomen identiek uit, behalve dan dat de buurman zijn ramen had gezeemd en zijn achterdeur pas had geverfd. De rest van de benedenverdieping werd door een Japanse wilg aan het zicht onttrokken. Een boom, een vijver, een prieeltje. *Wie bouwt er nou een prieeltje in Finsbury Park?*

Max kwam het prieeltje uit.

‘Pap, kom eens kijken.’

Ik keek om me heen. Was dit geen huisvredebreuk? Ik had geen idee.

Max verdween weer tussen de rozenstruiken. In de huizen om ons heen leek er niemand thuis te zijn. Daarbij kon je alleen vanuit ons huis in deze tuin kijken. En ik moest mijn zoon terughalen.

Ik sprong omlaag, maar kwam ongelukkig neer en viel. De pijn in mijn knie verhevigde.

‘Je mag geen “fuck” zeggen, pap.’

‘Dat zei ik ook niet.’ *Of wel?*

‘Wel waar.’

Max stond voor me en keek op me neer, terwijl ik over mijn knie wreef en me afvroeg of die stijf zou worden.

‘En ik mag het zeggen. Jij niet,’ voegde ik eraan toe.

Hij glimlachte.

‘Je hebt een gat in je broek.’

Ik knikte, stond op en maakte zijn haar in de war.

‘Doet het pijn?’

‘Een beetje. Niet erg.’

Hij keek me lang aan.

‘Oké. Het doet fucking veel pijn,’ zei ik. ‘Dus misschien heb ik toch wel “fuck” gezegd.’

‘Ja.’

‘Kun je me vertellen wat we hier doen, Max-Man?’

Hij stak zijn hand naar me uit, die ik een beetje verrast beetpakte. Hij trok me mee het prieeltje in.

De buurman had er veel werk van gemaakt. Vier metalen latwerken vormden een boogvormige overkapping, die hij had laten begroeien met klimrozen. Tenminste, ik dacht dat het klimrozen waren. Binnenin was het er net groot genoeg om met twee personen te kunnen liggen. Niemand die je dan zag. En inderdaad leek het alsof er kussens hadden gelegen: het gras was platgedrukt.

Ik hoorde een vogel ergens ver weg. Fout, op de een of andere manier.

Max ging op zijn hurken zitten en knipte zachtjes met zijn vingers.

Ergens kwam een kleine, donkere schaduw vandaan, die zich om zijn been krulde. Een schildpadkat, rood met zwart. Max knipte nog een keer met zijn vingers en de kat begroette hem door even op haar achterpoten te gaan staan en zich uit te strekken naar zijn

hand. Toen liet het beest zich vallen en rolde ze op haar zij om haar buik aan Max te laten zien.

‘Foxy.’

Max had die naam bedacht. Toen we de kat net hadden, was hij er urenlang mee bezig geweest. Hij fluisterde vanaf de andere kant van de kamer een klank naar haar, om uit te vinden hoe ze erop reageerde. F, K, Ks, S, Sh. Dat was zijn methode om de perfecte naam voor haar te vinden.

‘Foxy.’

De kat miauwde tevreden. Max stak zijn hand uit en het beest rolde op haar rug, pakte zijn hand tussen haar pootjes en gaf een paar zachte stootjes met haar kop tegen zijn handpalm.

‘Raar schildpadje,’ fluisterde hij.

Foxy stond op en trippelde het prieeltje uit. Een raar schildpadje was het zeker. We hadden haar dagenlang niet gezien.

Max ging Foxy achterna en liep in de richting van het terras. Ik deed hetzelfde. De kat viel nergens meer te bekennen.

Vanaf het terras was het nog duidelijker hoe absurd en pretentius het prieel was. De tuin was op zijn hoogst vijf meter diep en een meter of vier breed en het prieeltje nam ten minste een derde in beslag. Het maakte alles nog kleiner en benauwder dan het al was.

Foxy kwam onder een struik vandaan en rende over het terras. Ik had te laat in de gaten dat de achterdeur op een kier stond. Ze bleef even staan en keek naar ons om.

‘Foxy! Nee!’ riep Max zachtjes.

Foxy kromde haar staart om de deur en verdween naar binnen.

Max staarde naar de achterdeur. Ik vroeg me af of de buurman er misschien, net uit het zicht, achter stond. Max liep naar de deur toe en gaf er een flinke duw tegen zodat hij openzwaaide.

‘Max!’

Ik sprong naar hem toe, maar hij was de keuken al binnengeglipt en liet mij alleen achter in de tuin.

‘Hallo?’ riep ik. Ik bleef voor de deur staan wachten, maar er kwam geen reactie.

‘Schiet op, pap,’ zei Max.

Hij stond midden in de keuken, de kat streek langs zijn benen.

‘Max, we kunnen hier niet zomaar naar binnen gaan. Pak Foxxa, schiet op.’

Maar Max had de schakelaar al gevonden en knipte het licht aan. Er ging een steek van nerveuze opwinding door me heen. Dit mócht niet. We hadden hier niets te zoeken.

‘Max,’ zei ik. ‘Mee! Nu!’

Hij draaide zich om en knipte weer een paar keer met zijn vingers. De kat sprong soepel op het aanrecht en draaide meteen haar kop naar ons om.

‘Ze vindt het leuk hier.’

‘Max! Max, pak haar op.’

Maar Max liet niet blijken dat hij me had gehoord. Ik kon niets uit zijn bewegingen opmaken, alleen een soort vastberadenheid. Hij had me nog nooit zo openlijk niet gehoorzaamd.

Het licht bescheen het witte aanrechtblad, de grijze kastdeurtjes en de terracotta tegelvloer. Het was allemaal zo schoon, zo helder, zo smetteloos. Ik dacht aan onze keuken, die precies dezelfde afmetingen had. Zo eender, maar ook zo anders. Er lag een stapel kleding op de tafel die teruggekomen was van de stomerij. Twee pakken en een hele reeks overhemden, schoon en fris, nog in hun plastic hoezen. Geen vuile pan van twee dagen geleden in de gootsteen. Geen rottend eten hier, geen kattenkorrels die knerpten onder je voeten, geen kwijnende planten die te weinig water kregen.

Vanuit het midden van de keuken was de voordeur zichtbaar. De buurman had een muur verplaatst, of misschien was het niet de muur maar de keukendeur die een andere plek had gekregen. In ieder geval viel het daglicht nu van twee kanten de ruimte binnen. Slim.

Max liep de keuken uit. Ik keek naar het aanrecht, maar de kat was alweer verdwenen. Ik hoorde dat Max haar probeerde te lokken met zachte klikgeluidjes achter uit zijn keel.

Ik liep achter Max aan de woonkamer in. Mijn zoon had het licht-

knopje alweer gevonden en knipte het licht aan. De buurman had een gipsen ornament op het plafond aangebracht. Er hing een antieke kroonluchter, te laag, die de hele kamer domineerde. De spaarlampen erin kwamen langzaam tot leven en maakten afgrijselijke eivormige lichtvlekken op de lege wanden. Waar zat die verdomde kat?

Max had een tweede lichtsakelaar ontdekt en de onderste helft van de kamer werd nu beschenen door spots in de vloer.

‘Schiet op, Max, vang dat beest. Tijd om te gaan.’

Hij maakte een hulpeloos gebaar: armen gespreid, handpalmen omhoog. Toen stak hij zijn hand op. Luister, leek hij te willen zeggen. Ik luisterde. Een hond, verkeer, een kraai. Er liepen mensen voorbij, zachte stemmen, het geluid van voetstappen op het trottoir.

Deze huizen hadden grotere voortuintjes moeten hebben, had Millicent vaak gezegd. Het lijkt wel of de mensen door je woonkamer lopen. Je kon alles zo duidelijk horen, al die foute jongeren en nog foutere volwassenen: de munten in hun zakken, de fluïmen in hun keel, de half gefluisterde deals en de voetbalwedstrijden met colablikjes als doelpalen. Het was allemaal zo ondraaglijk dichtbij.

Maar ik hoorde ook iets anders. Een gestaag, regelmatig getik dat ik niet kon thuisbrengen. Max had ontdekt wat het was. Hij wees op de bruine leren bank. Er had zich een donkere vlek op het middelste kussen gevormd, die langzaam groter werd.

Ik keek Max aan. Max keek mij aan.

‘Water,’ zei hij.

Water dat op de leren bank drupte. Ja, dat was het wat ik hoorde. Max keek omhoog. Ik keek omhoog. Het pleisterwerk van het plafond bolde. Er was nog geen scheur te zien, maar aan het laagste punt van de bolling vormde zich een steeds groter wordende druppel. Toen liet hij los en viel met een tik op de bank neer.

Ik zag de kat ook weer. Ze zat halverwege de trap en staarde gefascineerd naar de vallende waterdruppels.

Max en ik keken elkaar aan. Ik kon niet aan zijn gezicht zien wat hij dacht. Ik zag alleen een soort geduldige afwachting.

‘Misschien moet je naar boven roepen, pap, voor het geval hij daar is.’

Misschien wel. Misschien had ik harder moeten schreeuwen toen ik bij de achterdeur stond, want nu, nu we eenmaal in zijn zitkamer stonden en langs de trap omhoogkeken naar de eerste verdieping, leek het nogal laat om de buurman attent te maken op onze aanwezigheid.

‘Hallo?’

Niets.

‘Ik ben hier beneden! Alex! Van hiernaast.’

‘En Max,’ zei Max zachtjes. ‘En Foxxa.’

‘Alex en Max,’ schreeuwde ik naar boven. ‘We zijn hier om onze kat te halen.’

Niets. Waterdruppels die tikten op de leren bank. Weer een straathond. Ik keek Max opnieuw aan.

‘Jij eerst, pap.’

Hij had gelijk. Ik kon hem niet als eerste de trap op laten gaan. Mannen die zo overdreven netjes waren, vertrouwde ik voor geen cent. Ik verdacht hen er altijd van duistere slaapkamergeheimen te hebben.

‘Misschien heeft hij een kraan open laten staan,’ mompelde ik.

‘Misschien.’ Max keek nadenkend.

‘Oké. Jij blijft hier.’

Ik zag dat de staart van de kat zich om een spijl van de trap krulde. Langzaam liep ik naar boven.

Een klik en het licht op de overloop ging aan. Max had die schakelaar blijkbaar ook ontdekt.

Twee kamers aan de voorkant, twee aan de achterkant. Net zoals bij ons. Aan de achterkant de badkamer en de grootste slaapkamer, aan de voorkant een kleinere slaapkamer en een klein hok dat alleen door makelaars als ‘kamer’ wordt betiteld. De kat was nergens te zien. De deur van de badkamer stond open.

De buurman lag in het bad, op zijn rug, en zijn armen en benen waren op een vreemde manier uitgespreid, alsof er iets in zijn lijf

kapot was gegaan dat nooit meer gemaakt kon worden. Zijn mond hing open en zijn lippen waren teruggetrokken over zijn tanden.

Zijn ogen leken opengesperd te worden door een onzichtbare kracht, het linkeroog was bloeddorlopen. Ook onder zijn neusgaten zag ik bloed.

Ik kokhalsde niet, sloeg mijn handen niet voor mijn ogen en slaakte ook geen kreet. Geen van alle duizenden dingen die je in zo'n situatie doet. In plaats daarvan, en dat beken ik met enige schaamte, hoorde en voelde ik dat ik lachte. Misschien kwam het door de ongepastheid van de halve erectie die zich fier oprichtte vanaf zijn levenloze lichaam, misschien was het gewoon van verwarring.

Ik wendde mijn ogen af van zijn penis, keek er weer naar en ontdekte toen wat ik eerder, uit een soort beleefdheid, niet had gezien. Tussen de benen van de buurman lag een strijkijzer. Een Black & Decker-strijkijzer. Luxueus. Duur. Er zaten brandplekken op zijn linkerbovenbeen. Het strijkijzer had aan gestaan toen hij het in het bad had laten vallen.

Deden mensen echt dit soort dingen? Een strijkijzer? In een bad? Was dat geen praatje? Je zou toch denken dat er dan een stop zou doorslaan? Dat de zekeringsschakelaar meteen de stroomtoevoer zou blokkeren?

Blijkbaar niet.

Het bad was gescheurd. De buurman moest er met zoveel kracht tegenaan hebben getrapt dat het was gebroken. Het was van een modern, plasticachtig materiaal. Daarna moest het snel zijn leeggelopen, maar niet snel genoeg om de buurman te behoeden voor elektrocutie. De arme man.

'Pap.'

Max. Hij stond in de deuropening met de kat in zijn armen. Ik had hem de trap niet op horen komen. O god, nee!

'Is hij dood?'

'Weg, Max!' *Ik moet iets verzinnen.*

'Maar pap.'

‘Weg! Nu! Naar beneden!’

‘Maar pap. Pap?’

Ik draaide me om en keek hem aan.

‘Wat, Max?’

‘Gaat het, pap?’ vroeg Max terwijl hij een stap naar achteren deed, de gang in. Ik keek naar hem. Je bent elf, dacht ik. Die smalle schouders, dat springerige haar, die onleesbare blik in zijn ogen.

Wanneer ben je zoveel ouder geworden?

‘Pap? Pap? Ga je de politie bellen?’

Ik knikte.

‘De telefoon staat beneden in de woonkamer.’

Hij nam de leiding. Mijn zoon van elf nam de leiding. Dit moest ophouden. Dit kon niet goed zijn.

‘Nee, Max,’ zei ik zo rustig mogelijk. ‘We gaan eerst terug naar huis. Dan bel ik daar.’

‘Oké.’ Hij draaide zich om en liep de trap af.

Ik keek nog één keer naar de buurman en vroeg me af wat Max hier precies van had begrepen. De erectie was nu verdwenen, zijn penis lag slap op zijn bleke bovenbeen.

Ik hoorde dat Max de voordeur opendeed. ‘Kom je, pap?’

Ik ging naar huis en belde de politie om te vertellen wat we hadden ontdekt. Toen belde ik Millicent, hoewel ik wist dat ze niet zou opnemen.

Max en ik zaten zonder iets te zeggen tegenover elkaar aan de tafel in ons armetierige keukentje.

Ik had de politie gebeld en daarna boterhammen met kaas en augurken gemaakt. Max had gedaan wat hij altijd deed: de boterhammen opengeklapt, de plak kaas eraf gehaald, naast zijn brood op zijn bord gelegd en eerst de augurken peinzend op geknabbeld. Daarna had hij de kaas in zijn mond gepropt, luidruchtig gekauwd en alles te snel doorgeslikt. Normaliter zou ik daar iets van zeggen, zou Max mijn opmerking hebben genegeerd, en zou ik boos op hem zijn geworden. Als Millicent erbij was geweest, had ze me

een woedende blik toegeworpen en geen woord meer gezegd tot dat Max naar bed was en dan gevraagd: ‘Alex, schat, waarom moest je daar nou ruzie om maken? Je wilt het toch nooit. En je maakt eten zo tot een probleem. Dat is niet goed.’

Vanavond zei ik niks. Ik zat tegenover Max en keek naar hem. Ik vroeg me af wat ik moest doen. Wat ik Millicent moest vertellen als ze thuiskwam.

Een vader begeleidt zijn zoon naar de wereld van een man. Een vader neemt de leiding en stelt zijn zoon pas na zorgvuldige voorbereiding bloot aan de kille realiteit van de dood. Specifieker: een vader confronteert zijn zoon niet met het lijk van de buurman. En al helemaal niet als dat lijk een erectie heeft als gevolg van zelfmoord door elektrocutie.

Die door de elektrische schok in catatonie verstrakte ledematen, de verstijfde grijns. Die waren niet gemakkelijk uit te wissen. Wat wist Max van zelfmoord? Wat kon een jongen van elf weten van wanhoop? Ik moest er met hem over praten, maar had geen idee wat ik moest zeggen. Dit was ernstig. Iets wat een enorm trauma kon veroorzaken, seksueel disfunctioneren in zijn puberteit, een psychische instorting als adolescent. En hoewel ik Max niet expres had blootgesteld aan de buurman, had ik hem niet kunnen beschermen tegen diens onverbloemde seksuele opwindings. Wat zeg je in zo’n situatie tegen je zoon? Misschien wist Millicent het. ‘Mag ik nog wat kaas, pap?’

Ik zei niets.

Misschien moest ik Millicent nog een keer bellen. Haar mobiel zou wel overschakelen naar de voicemail, maar het was in ieder geval geruststellend om haar stem te horen.

Max liep naar de koelkast en haalde daar een groot stuk kaas uit. Vervolgens pakte hij een broodmes uit de keukenla. Hij kwam terug aan tafel zitten en keek me recht aan. Misschien vroeg hij zich af waarom ik geen poging deed hem een halt toe te roepen. Toen sneed hij een enorme homp kaas af. Ik registreerde dat het mes een kras maakte in het tafelblad, maar zei niets.

De kat zat naast de gootsteen. Haar grote ogen waren op Max gericht en gingen langzaam dicht en weer open.

Max liep naar de gootsteen en draaide de kraan open. De kat dronk, haar tong flitste in en uit haar bek en krulde zich om de straal water heen.

‘Mag ik Netflix kijken?’

Ik keek naar mijn computer, naar het lichtje dat aan en uit knipperde. *Nee. Zeventig uur film die ik moest doorkijken en een week om dat te doen. Ik moet aan het werk. Ik hoor echt nee te zeggen.*

‘Pap?’ vroeg Max.

Ik knikte. Werk leek heel ver weg nu.

Max staarde me aan. ‘Ik neem geen bord mee,’ zei hij uiteindelijk.

‘Oké.’

Om halftwaalf hoorde ik Millicents sleutel in het slot. Ik zat nog steeds op dezelfde plek aan de keukentafel, precies zoals Max me had achtergelaten. Mijn boterham stond onaangeroerd voor me en de kraan liep nog.

Ik hoorde dat Millicent haar tas onder aan de trap op de vloer liet vallen. Toen viel me ook het lawaai van een computerspel op: helikopters, mitrailleurs, gegil en explosies. Millicent en Max spraken zachtjes even met elkaar. Het oorlogslawaai hield op.

‘Truste, Max.’

‘Truste, mam.’

Max die de trap op liep, het geluid van Millicents schoenen die naast haar tas werden uitgeschopt.

‘Goh, Max is nog laat op.’ Millicent kwam de keuken in. Ze bleef even in de deuropening staan en ik zag dat ze het lege bord van Max, de stapel niet-gegeten boterhammen en de kras die het broodmes in het tafelblad had gemaakt opmerkte. Ze draaide de kraan dicht en ging tegenover me zitten. Ze wilde iets zeggen, maar fronste toen haar voorhoofd.

‘Hoi,’ zei ik.

‘Hé.’ Haar stem maakte er een lange klank van, honingzoet en een beetje hees.

Toen Millicent net in Londen was, had dat gevoeld als ons woord. Die langgerekte Californische klinker en dat trage wegsterven aan het einde waren voor mij, speciaal voor mij. Hé. Het klonk zo warm, zo vol liefde. Na een tijdje besepte ik dat ‘hé’ het woord was waarmee ze vrienden begroette en dat ze in het begin geen andere vrienden dan ik had in Londen. De eerste keer dat ze ‘hé’ tegen een andere man zei, was er een steek door me heen gegaan vanwege haar verraad. Lach me er niet om uit. Ik wist het gewoon niet.

‘Nou,’ zei Millicent. ‘Ik ben niet afgegaan.’

Hub? Waar heb je het over?

‘Ik denk eigenlijk dat ik het er wel goed vanaf heb gebracht. Ik bedoel, ik denk dat ik misschien een beetje te veel heb gepraat, maar het ging wel goed voor een eerste keer. Kijk.’

Een tas. Een fles en een bos bloemen. *Er ligt een dode man in het huis hiernaast.*

Ik keek omhoog naar een donkere plek op de muur, vlak bij het plafond. *Rond, als een schietschijf.* Trek een rechte lijn door die plek, dan kom je uit bij de buurman. Zeven meter, schatte ik. Misschien minder.

Millicent keek naar me en stak vervolgens haar hand uit om de mijne te pakken. Zachtjes maakte ze mijn gebalde vuist los.

‘Je bent supergespannen.’

‘Het is oké.’

‘Echt? Gaat het?’

Nee. Het ging heel slecht met me maar ik kon de woorden die ik wilde zeggen niet gevormd krijgen. ‘Ja,’ zei ik uiteindelijk.

‘Je bent het vergeten.’ Millicent was niet gauw teleurgesteld, maar nu hoorde ik teleurstelling in haar stem. Het interview. Op de radio. Natuurlijk.

‘Nee,’ zei ik. ‘Radio.’ *Waarom krijg ik geen woord uit mijn mond?*

‘Oké,’ zei ze. Ze keek me aan of ik net een hert had overreden.

‘Maar je hebt er niet naar geluisterd. Ik bedoel, je kunt het natuurlijk ook downloaden, dus hoefde dat ook niet per se op dat moment, maar ik denk dat ik er eigenlijk op hoopte, Alex...’

Ik ademde diep in en probeerde te bedenken hoe ik moest formuleren wat ik te zeggen had. Max had Millicent er blijkbaar niets over verteld. En waar bleef de politie? Misschien waren zelfmoorden in bad wel normaal in deze buurt. *Hoe moet ik het zeggen?*

‘Wat is er, Alex?’

Max trok boven de wc door. Ik dacht aan de badkamer in het buurhuis, aan het bad vijf meter van de plek vandaan waar Max nu stond.

‘Oké.’ Ik pakte Millicents hand in de mijne en keek haar in de ogen. ‘Oké.’

‘Je maakt me bang, Alex. Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

Drie zinnen, dacht ik. Alles kan in drie zinnen worden verteld. Je hoeft maar drie zinnen te bedenken.

‘Oké. Wat ik moet vertellen is...’

‘Ja?’

‘De buurman heeft zelfmoord gepleegd. Ik heb hem gevonden. Max was erbij.’ Twaalf woorden. Niet slecht.

‘Nee,’ zei ze. Heel kalm, bijna kil, alsof ze een onzorgvuldig geformuleerd zakelijk voorstel weerlegde. ‘Nee, Alex. Dat kan niet.’

‘Ik heb hem gevonden. Max heeft het gezien.’ Acht woorden.

Ze staaarde me aan. Zonder iets te zeggen.

‘Ik had hem moeten tegenhouden. Zodat hij het niet zag. Maar dat heb ik niet gedaan.’

Ze staaarde me nog steeds aan. Ze hief haar rechterhand op en wreef over haar neus zoals ze doet als ze tijd wil winnen tijdens een ruzie.

‘Ik heb er nog niet met hem over gepraat. Over wat hij heeft gezien. Ik weet dat ik dat moet doen, maar wilde het er eerst met jou over hebben.’ *Omdat jij beter bent in dit soort dingen dan ik. Omdat ik niet weet wat ik moet zeggen.*